

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/405/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814211960
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3814211960.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu E. U. N., a.s. so sídlom K., Y. XXXX/XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou A. A. s.r.o., so sídlom Y., 1. mája XXX/XX proti žalovanému K. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., K. E. 8, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, obaja zastúpení JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie 1090,98 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 15. augusta 2016, č.k. 8C/10/2015-96, takto

rozhodol:

Návrh Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS so sídlom Prešov, Nám. Legionárov 5, IČO 42 176 778 zo dňa 11.07.2016 na pokračovanie v konaní pod procesným označením osobitný subjekt konania z a m i e t a.

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej vyhovujúcej časti a vo výroku o povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok za vzájomnú žalobu a vo výrokoch o náhrade trov konania p o t v r d z u j e s tým, že o p r a v u j e o značenie osobitného subjektu ako Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Námestie legionárov 5, IČO 42 176 778.

Žalovaný m á nárok proti žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému 1.090,98 eur s úrokom z omeškania z tejto sumy v sadzbe 5,75% ročne od 28.1.2015 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti vzájomnú žalobu žalobcu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vzájomnú žalobu 65,- eur, ktorý je povinný zaplatiť Okresnému súdu Prievidza, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcovi uložil povinnosť nahradiť trovy konania osobitnému subjektu. Zároveň žalobcovi uložil povinnosť nahradiť trovy konania žalovanému. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli 30.11.2011 úverovú zmluvu, v ktorej bolo dojednané, že žalobca žalovanému poskytuje úverový rámec 30.000,- Sk, pričom výška mesačnej splátky predstavuje 1.200,- Sk a termín splatnosti jednotlivých splátok je 20. deň v mesiaci. Žalovaný úverový rámec od 30.11.2001 čerpal prostredníctvom úverovej karty svojimi výbermi a platbami 3.414,21 eur a žalobcovi zaplatil na vrátenie týchto prostriedkov čiastku 6.401,86 eur, pričom časť 1.090,98 eur žalobcovi zaplatil v splátkach od 5.9.2011 do 18.3.2013. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi stranami uzavretá zmluva neobsahuje údaj o tom, že peňažné prostriedky sa poskytujú za úrok a je uvedená výška tohto úroku, čo je základnou náležitosťou nielen spotrebiteľskej zmluvy o úvere, ale i akejkolvek inej zmluvy o úvere. Preto treba zmluvu uzavretú medzi stranami považovať za neplatnú, keďže neobsahuje určité

dojednanie o úroku. K tomu treba uviesť, že žalobca procesom uzavretia zmluvy obchádzal základný obchodný účel kreditnej karty, ktorý spočíva v tom, že kreditná karta nie je nástrojom poskytovania úveru, ale nástrojom na zabezpečenie platobného styku. Podstatou kreditnej karty je to, že dlžník spotrebiteľ využíva kreditnú kartu na uhrádzanie svojich výdavkov z prostriedkov veriteľa a následne takto veriteľom poskytnuté peňažné prostriedky naraz v pravidelných mesačných intervaloch veriteľovi vracia bez toho, aby vôbec okrem poplatku za takýto platobný nástroj, platil akýkoľvek úrok. Kreditná karta slúži na poskytnutie krátkodobého, rýchlo splatného neúročeného úveru. Zmluvné dojednania stanovením pomerne nízkej mesačnej splátky zásadne vytvárali priestor pre čo najdlhšie poskytnutie peňažných prostriedkov za pomerne vysokú úrokovú sadzbu. Inak povedané, žalovaný nemal v procese uzavierania zmluvy pri svojom rozhodnutí, a to najprv pri podpise zmluvy a následne pri čerpaní peňazí prostredníctvom karty k dispozícii všetky tie údaje, ktoré predpokladá § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, čo bolo spôsobené nerešpektovaním požiadavky Obchodného zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch na formu a obsah zmluvy. Práve tento nedostatok informácií bol spôsobilý vyvolať u žalovaného omyl pri jeho ekonomicky zjavne nesprávnom dlhodobom rozhodnutí o priebežnom čerpaní úveru od žalobcu. Žalobca v neplatnom vzťahu so žalovaným mu poskytol peňažné plnenie 3.414,21 eur, pričom žalovaný mu zaplatil 6.401,86 eur, pričom časť vo výške 1.098,98 eur žalobcovi zaplatil v splátkach od 5.9.2011 do 20.2.2013. Preto si žalovaný voči žalobcovi splnil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 457 Občianskeho zákonníka, keďže žalobcovi vrátil všetky peňažné prostriedky, ktoré dostal na základe neplatne uzavretej zmluvy, pričom hoci nemal, navyiac mu zaplatil čiastku 2.987,65 eur, pričom z tejto sumy časť vo výške 1.098,98 eur navrhovateľovi zaplatil v splátkach od 5.9.2011 do 20.2.2013. Preto súd vzájomnej žalobe žalovaného proti žalobcovi sčasti o zaplatenie o zaplatenie 1.098,98 eur vyhovel, a to podľa § 457 Občianskeho zákonníka, keďže zaplatením tejto čiastky na základe neplatnej zmluvy sa žalobca na úkor žalovaného bezdôvodne obohatil. Z čiastky 1.098,98 eur si žalovaný proti žalobcovi uplatnil úrok z omeškania v sadzbe 5,75 % ročne od 19.3.2013 do zaplatenia. Nebolo dôvodné priznanie úroku z omeškania od 1.2.2013, keďže odporca si svoj nárok z bezdôvodného obohatenia proti žalobcovi uplatnil až vzájomnou žalobou, ktorá bola žalobcovi doručená až 26.1.2015, a preto sa žalobca voči žalovanému dostal do omeškania podľa § 563 Občianskeho zákonníka v spojení s § 41 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku až 28.1.2015. Preto súd žalobu sčasti o zaplatenie úroku z omeškania za obdobie od 19.3.2013 do 27.1.2015 zamietol a žalovanému z dôvodnej priznanej čiastky priznal úrok z omeškania od 28.1.2015, a to v sadzbe podľa § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, teda v sadzbe o päť percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, ktorá je k 28.2.2015 0,05 %. Voči uplatnenému nároku žalovaného nebola dôvodná námietka premičania vznesená žalobcom, keďže zo skutkových tvrdení žalobcu, a preto ani z vykonaného dokazovania nevyplynuli skutočnosti, z ktorých by vyplynulo, že žalovaný sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel v dobe dlhšej ako dva roky pred podaním jeho vzájomnej žaloby, resp. že k bezdôvodnému obohateniu došlo v dobe dlhšej ako tri roky pred podaním jeho vzájomnej žaloby. Právne rozhodnutie ďalej odôvodnil ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 37, § 457, § 107 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že žalovaný bol podľa § 4 ods. 2 písm. z) zákona o súdnych poplatkoch oslobodený od platenia súdnych poplatkov, súd podľa § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch rozhodol tak, že súdny poplatok za vzájomnú žalobu, je povinný vo výške podľa položky 1 sadzobníka súdnych poplatkov zaplatiť procesne neúspešný žalobca. Vzhľadom na zamietnutie žaloby žalobcu o zaplatenie 819,49 eur súd o náhrade trov konania osobitného subjektu rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že náhradu trov konania priznal osobitného subjektu. Vzhľadom na to, že vzájomnej žalobe žalovaného nebol vyhovené len v nepatrnej časti o zaplatenie úroku z omeškania, súd o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku, a to výrokovej vyhovujúcej časti vo výroku o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za vzájomnú žalobu a výroku o náhrade trov konania, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol ho zmeniť tak, že vzájomnú žalobu žalovaného v časti 371,77 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,75% zo sumy 371,77 eur od 28.01.2015 do zaplatenia zamietne, žalobcovi uloží povinnosť zaplatiť pomernú časť súdneho poplatku za vzájomnú žalobu, osobitnému subjektu náhradu trov konania neprizná a o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanému rozhodne tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému pomernú časť náhrady trov konania. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nárok žalovaného v celkovej výške 371,77 eur pokladal za premičaný, keďže bol prijatý v dobe dlhšej ako tri roky pred podaním vzájomnej žaloby. Poukázal na to, že žalovaný si uplatnil

nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré zaplatil v splátkach od 05.09.2011 do 20.02.2013 v sume 1098,98 eur. Podľa listiny - výpis čerpania splátok a úhrad, žalobca prijal nasledovné platby - 05.09.2011 úhrada 265,55 eur, 26.09.2011 úhrada 53,11 eur, 18.10.2011 úhrada 53,11 eur v celkovej výške 371,77 eur. Ďalej nesúhlasil s priznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi, keď vedľajší účastník účelne nevynaložil trovy právneho zastúpenia aj s ohľadom na skutočnosť, že rovnaká advokátska kancelária zastupuje žalovaného. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.06.2016 sp. zn. 6MCdo/9/2013, sp. zn. 6MCdo/5/2013 zo dňa 19.03.2014 a rozhodnutia krajských súdov.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Mal za to, že pri postupnom získavaní majetkových hodnôt treba z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia považovať nároky, ktoré vznikli zo samostatných oddeliteľných prípadov, aj keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Na uplatnenie každého takéhoto nároku začína plynúť premlčacia doba osobitne. Ak však nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok, ako je tomu v tomto prípade, premlčacie doby začínajú plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa. Uviedol, že premlčacia doba začína plynúť v tomto prípade odo dňa nasledujúceho po skončení bezdôvodného obohacovania sa, t.j. odo dňa, kedy sa žalovaný obohatil na úkor žalobcu poslednýkrát, t.j. odo dňa 19.03.2013 (18.03.2013 bola vykonaná posledná úhrada žalovaného vo výške 135 eur). Vzájomný návrh bol podaný na súde dňa 13.11.2014, teda pri zachovaní premlčacej doby na uplatnenie nároku žalovaného na vydanie celého bezdôvodného obohatenia na súde. Pokiaľ sa týka účelnosti náhrady trov „Združenia HOOS“, mal za to, že úkony združenia HOOS je nutné považovať za účelne vynaložené, nakoľko v čase ich uskutočnenia žalovaný ako spotrebiteľ nebol zastúpený advokátom a združenie bolo jediným subjektom, ktorý mal záujem na podpore žalovaného v predmetnom konaní. Združenie vykonalo dôsledne úkony smerujúce k príprave a prevzatíu zastúpenia (analýza predmetného sporu) a následne došlo k vypracovaniu fundovaného vyjadrenia, ktorým reagovalo na všetky podstatné body žalobného návrhu. V súvislosti s náhradou trov konania združenia je potrebné brať do úvahy, že spotrebiteľ bol v časti, v ktorej došlo k zamietnutiu žaloby žalobcu úspešný aj v dôsledku aktivity združenia, a teda z hľadiska samotného cieľa a poslania činnosti združenia, ktorým je ochrana spotrebiteľa, sú trovy konania, náhradu ktorých požaduje, objektívne účelné. Účelnosť trov právneho zastúpenia ustáli aj Najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 8Cdo/176/2015 zo dňa 14.10.2015. Tiež zdôraznil, že neúčelnosť náhrady trov právneho zastúpenia združenia nemožno vyvodzovať z „rutinnosti“ zastúpenia v tzv. hromadných veciach, resp. s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/5/2013 zo dňa 19.03.2014. Poukázal na to, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ďalej poukázal na to, že ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva aj z viacerých Nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, II. ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II. ÚS 122/09.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu (vo výrokovej vyhovujúcej časti, vo výroku o povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok a vo výrokoch o náhrade trov konania) podľa § 379, § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Počas konania pred súdom prvej inštancie došlo k zmene právnej úpravy sporového konania, keď dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), ktorý okrem iného zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.). V prechodných ustanoveniach (§ 470 ods. 1, ods. 2) CSP stanovil, že ak neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, avšak s tým, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Odvolací súd preto v danom spore postupoval aj v zmysle uvedených prechodných ustanovení CSP.

6. Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS podaním zo dňa 08.07.2016 doručeným odvolaciemu súdu dňa 11.07.2016, ktoré na základe predchádzajúceho návrhu na vstup vystupovalo v konaní do 30.06.2016 pod procesným označením vedľajší účastník v súlade s § 93 OSP, navrhlo aby súd s označenou právnickou osobou, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, naďalej konal počnúc od 01.07.2016 pod novým procesným označením osobitný subjekt konania podľa § 95 ods. 1 CSP. V podaní uviedlo, že zastáva názor, že pokiaľ právnická osoba, ktorej predmetom činnosti

je ochrana práv podľa osobitného predpisu, bola na základe svojho úkonu (návrh na vstup do konania) riadnym účastníkom konania pod procesným označením vedľajší účastník, ostávajú účinky jej úkonu zachované, ostáva naďalej účastníkom konania a nie je potrebné podávať nový (duplicitný) návrh na jej pribratie do konania pod novým procesným označením osobitný subjekt konania. Inštitút osobitného subjektu konania podľa § 95 CSP svojim obsahom a účelom zodpovedá pôvodnej právnej úprave inštitútu vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 2 OSP, a preto ostáva procesná kontinuita zachovaná na základe všeobecného pravidla o zachovaní právnych účinkov úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred nadobudnutím účinnosti CSP musia byť zachované v záujme ochrany práv účastníkov, ale aj v záujme určitosti procesných vzťahov. Iba pre prípad, že by sa súd nestotožnil s uvedenou argumentáciou, z opatrnosti navrhoval, aby súd v súlade s 95 ods. 1 CSP pribral právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, do konania ako osobitný subjekt konania. Iba pre ten prípad súčasne žiadal, aby mu súd v súlade s § 262 ods. 1 CSP priznal náhradu trov konania za obdobie do 30.06.2016.

7. Podľa § 95 ods. 1 CSP na ochranu práv strany môže súd aj bez návrhu do konania pribrať orgán verejnej moci, v pôsobnosti ktorého je ochrana základných ľudských práv a slobôd, alebo právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, ak s tým strana, na ochranu práv ktorej má vystupovať, súhlasí.

8. Odvolací súd po preskúmaní návrhu Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, ktoré vystupovalo v konaní do 30.06.2016 pod procesným označením vedľajší účastník, aby súd s označenou právnickou osobou, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, naďalej konal počnúc od 01.07.2016 pod novým procesným označením osobitný subjekt konania podľa § 95 ods. 1 CSP, dospel k záveru, že tento návrh nie je dôvodný a preto ho zamietol, nakoľko združenie k návrhu nepriložilo v zmysle § 95 ods. 1 CSP súhlas strany, na ochranu práv ktorej má vystupovať.

9. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že vyhovel vzájomnej žalobe žalovaného tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 1090,98 eur s úrokmi z omeškania z tejto sumy vo výške 5,75% od 28.01.2015 do zaplatenia. V tejto časti odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za správny. Žalobca má právny nárok len na vrátenie poskytnutej úverovej istiny, pričom vo zvyšnej časti prijatého plnenia sa jedná u neho o bezdôvodné obohatenie, ktoré prijal bez právneho dôvodu, pretože v zmysle § 4 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z.z. veriteľa nemôže požadovať od dlžníka plnenia, ktoré zo zmluvy nevyplývajú. Žalobca je preto povinný v zmysle § 457 Obč. zákonníka žalovanému bezdôvodné obohatenie vydať. Z listinných dôkazov vyplýva, že žalovaný reálne čerpal peňažné prostriedky 3414,21 eur, pričom žalovaný uhradil žalobcovi sumu 6401,86 eur. Žalovaný si vzájomnou žalobou uplatňoval nárok, ktorý pozostával z platieb, ktoré uskutočnil v období od 05.09.2011 do 20.02.2013, spolu vo výške 1090,98 eur. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, keď žalovanému priznal istinu 1090,98 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ žalobca v konaní vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku žalovaného, odvolací súd je taktiež toho názoru ako súd prvej inštancie, že námietka premlčania je nedôvodná. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný sa o tom, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a teda, že žalobca sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, dozvedel až v tomto konaní, keď jeho právny zástupca vyjadrením k žalobe zároveň dňa 14.11.2014 podal aj vzájomnú žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý nárok odvolací súd posúdil ako jeden celok a preto premlčacia doba začína plynúť v tomto prípade až po skončení bezdôvodného obohatenia. Za daného stavu možno konštatovať, že z vykonaného dokazovania nevyplynuli skutočnosti, z ktorých by vyplynulo, že žalovaný sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel v dobe dlhšej ako dva roky pred podaním jeho vzájomnej žaloby, resp. že k bezdôvodnému obohateniu došlo v dobe dlhšej ako tri roky pred podaním jeho vzájomnej žaloby. Z týchto dôvodov bola uplatnená námietka premlčania zo strany žalobcu v podanom odvolaní nedôvodná.

10. Žalobca tiež vytýkal súdu prvej inštancie, že priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia, ktoré považoval jednak za neúčelné a jednak považoval za nedôvodné, aby bol zastúpený vedľajší účastník právny zástupcom, keď by mal sám disponovať aparátom spôsobilým zastupovať spotrebiteľov v súdnych konaniach. V občianskom súdnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok alebo zodpovednosti za zavinenie alebo za náhodu.

11. Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účinného do 30.06.2016 účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý

vo veci úspech nemal. Povinnosť nahradiť trovy konania sa spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci.

12. V predmetnej veci bola žaloba podaná žalobcom v celom rozsahu súdom zamietnutá, vzájomnej žalobe žalovaného bolo vyhovené, preto povinnosť nahradiť žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného trovy konania svedčí v zmysle citovaného zákonného ustanovenia žalobcovi. K odvolaniu žalobcu, ktorý sa nestotožnil so svojou povinnosťou zaplatiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi, je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia ako rovnocennému účastníkovi konania, pretože sa jedná o konanie, do ktorého vstúpil v záujme ochrany spotrebiteľa (žalovaného), čím mu v prípade úspechu žalovaného nemožno uprieť právo na náhradu trov konania, keď bol zastúpený právnym zástupcom. Vedľajší účastník tak ako ktorákoľvek iná fyzická alebo právnická osoba má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho zastupuje v konaní, v dôsledku čoho aj je potrebné považovať trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane žalovaného v danej veci za účelne vynaložené. Toto jeho právo vyplýva z Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 2. Vedľajší účastník (do 30.06.2016) vstúpil do predmetného konania v záujme ochrany spotrebiteľa - žalovaného, účelne a úspešne bránil v tomto konaní jeho práva. Z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník vstúpil do konania podaním zo dňa 15.08.2014, vo veci podal vyjadrenie zo dňa 03.10.2014, v ktorom kvalifikovane záujmy žalovaného zastupoval. Vzhľadom na uvedené nie je možné považovať trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia, ktoré si vedľajší účastník vyčíslil za trovy neúčelne vynaložené.

13. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej výrokovej časti, vo výroku o povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok za vzájomnú žalobu a vo výrokoch o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil s tým, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalobcu nahradiť trovy konania osobitnému subjektu opravil tak, že namiesto osobitný subjekt občianske združenie označil jeho názvom, sídlom a IČO podľa § 224 CSP v spojení s § 387 ods. 1 CSP z dôvodu, že súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol správne, avšak ako oprávnený subjekt - Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v napadnutom výroku nesprávne označil ako osobitný subjekt, nakoľko takéto procesné postavenie uvedené združenie v tomto konaní nemalo. Do 30.06.2016 malo postavenie vedľajšieho účastníka (ako bolo už vyššie uvedené) a za úkony vykonané do tejto doby mu vznikol nárok na náhradu trov konania.

14. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

15. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).